

Kære dagbog.

I dag startede jeg dagen ud med at ligge i min seng og vågne langsomt. Klokken var allerede over middag, så jeg besluttede mig for at gå ud og tage noget morgenmad. Jeg har ikke haft nogle lektier for i dag, så dagen har bare været stille og rolig. Men selvom min hverdag går hurtigt og roligt, er det underligt at gå ude i naturen og se at den ikke har taget nogle skader, at den ikke skal frygte den pandemi der bevæger sig gennem verden lige nu. Her for tiden har jeg prøvet at vedligeholde mine venskaber ved at facetime med nogle venner. Siden det er ferie nu, har jeg ikke været så meget i kontakt med alle dem fra min klasse. Skolen er hård for tiden. Ikke mindst fordi man er nødt til at se ens venner gennem en skærm, men også at det kan være svært at få hjælp til de forskellige ting i de forskellige fag. For et par timer siden var jeg ude i Mols Bjerge med min familie. Vi mødtes med mine bedsteforældre ude på en halvfylt p-plads. Jeg må indrømme at det var hårdt at skulle stå så langt væk fra dem, vide at de var i farezonen i denne tid, og at jeg ikke kunne give dem et kram og fortælle om alt hvad der var sket. I starten - altså den dag Danmark lukkede ned - var det hele egentlig bare en ting jeg jokede lidt med, grinede lidt af fordi jeg ikke skulle i skole, men det var også noget der gav hele min krop, fik følelsen af at det her nu er blevet seriøst. Noget af det mest underlige er når man om aftenen har slukket mobilen og lampen, ligger i sin seng og bare lytter på stilheden. Men inderst inde er man ved at brande op, fordi stilheden skjuler på alt det andet der sker på den anden side af kloden, hvor man ikke bare kan ligge roligt og tankeløs uden nogle bekymringer. Noget af det værste ved nedlukningen har faktisk ikke været, at man er isoleret fra resten af verden, men stilheden. Stilheden er en underlig ting, den giver en form får tomhed i kroppen, som er den værste fornemmelse. Noget andet der også er slemt, er nok at man ikke kan planlægge, man kan ikke vide hvordan verdenen ser ud om et halvt år, om hvor lang tid der går før det her er ovre. Noget jeg har tænkt meget på i dag er nok, at jeg lige nu skulle sidde i en bus på vej til Holland. Vi havde sparet op til og planlagt den tur i lang tid. Men jeg skal bare være taknemmelig. Mit liv kunne være eget værre lige nu.

--5 april 2020